

opusdei.org

"El sacerdot ha de ser una persona lliurada a Déu i als seus germans"

Antonio Rodríguez Tovar, nascut a Pamplona fa 30 anys, ha estat ordenat sacerdot a Roma juntament amb vint-i-vuit fidels de la prelatura de l'Opus Dei. La seva Missa Nova la celebrarà a l'oratori del Col·legi Xaloc.

08/09/2020

El dissabte 5 de setembre vint-i-nou preveres de la prelatura de l'Opus Dei, han estat ordenats pel cardenal Pietro Parolin, Secretari d'Estat de la Santa Seu, a la basílica de Sant Eugeni de Roma. Entre els ordenands es trobava Antonio Rodríguez Tovar, un navarrès que ha viscut molt de temps a Barcelona, on va fer la carrera d'Humanitats a la Universitat Pompeu Fabra i després va treballar com a professor al col·legi Xaloc fins que va marxar a Roma a estudiar teologia.

La cerimònia havia estat ajornada el passat mes de maig per la crisi del coronavirus. Hom tenia l'esperança que la pandèmia fos més controlada però degut a les circumstàncies encara s'ha viscut amb mesures de seguretat sanitària.

La lògica de Déu no és la nostra...

El sacerdoci és un do que el Senyor ofereix a la seva Església quan, on i

com Ell vol, i no una pura decisió nostra en la qual puguem sempre fixar fins a l'últim detall: data, lloc, convidats...

D'alguna manera, aquestes circumstàncies que estem vivint, en què tantes previsions humanes salten pels aires, ajuden a recordar que els plans de Déu s'escapen al control de l'ésser humà. Més enllà dels inconvenients, sempre queda la convicció que Déu premiarà amb escreix l'alegria amb la qual acceptem els canvis de plans.

**Per què fer-se mossèn al segle XXI?
Què vol dir ser sacerdot
actualment?**

Actualment —potser ha estat així des de sempre— hi ha una gran necessitat de sacerdots que parlin de Crist, que el portin a les persones; només cal veure les ofertes de treball que a un li plouen sense haver-se ordenat encara. Clarament, això no

es deu —a diferència del que passa en el mercat laboral— als propis mèrits, a les influències o a un altre tipus de motius humans; les persones cerquen el sacerdot pel que és: algú que ha rebut un do per a possibilitar la trobada personal de cadascú amb Déu.

En aquest sentit, avui més que mai, el sacerdot ha de ser una persona lliurada a Déu i als germans: algú disposat a empenyorar les seves energies i talents, tot el que és i té, per facilitar el diàleg que el Senyor vol tenir amb cada persona.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

La crida de Déu interpel·la directament la llibertat de l'ésser humà, convidant-la a realitzar un bell acte de donació. Sense llibertat, o amb una llibertat coartada, la

resposta a aquesta crida no agrada a Déu: el Senyor busca un "sí" amb alegria, un "sí" voluntari.

El Papa, parlant amb sacerdots i seminaristes, els va dir: “No perdin la memòria i el respecte per qui els va ensenyar a pregar”. Ens pot dir alguna cosa del paper de la família, escola, amics en la seva vocació?

El Senyor conrea a tot vent, però la llavor fructifica en terra bona. Està clar que el que ha succeït el 5 de setembre no s'improvisa, i d'alguna manera el Senyor ho ha preparat tot amb la pregària, l'afecte i els esforços de moltes persones.

En el meu cas, ha estat clau el fet d'haver nascut i crescut en una llar cristiana, on resar és tan natural com menjar o qualsevol altra activitat de cada dia. Posteriorment, també ha estat important el fet d'haver tingut sempre molts bons amics, que m'han sabut orientar més amb el seu

exemple i la seva companyia que amb les seves paraules. I, per descomptat, tot aquest camí cristià hauria estat molt difícil sense la formació catòlica rebuda a l'escola al llarg de dotze anys.

El Papa Francesc a *Christus vivit* explica que Jesús ens regala una invitació a formar part d'una història d'amor que s'ententeix amb les nostres històries.

És interessant pensar que Déu ens convida a una història: que el nostre tracte amb Ell no es redueix a un moment concret —el baptisme, la conversió o el dia de l'ordenació sacerdotal, per exemple—, sinó que és una proposta de caminar junts al llarg de tota la vida i a través de successos de tota mena: en els moments de gran entusiasme i en els quals poden fer-se més àrids o grisos, en les diferents etapes de la vida — infància, adolescència, maduresa—.

Seria una ximpleria pensar que el sol *adsum* pronunciat una vegada en l'ordenació és suficient: el "sí" s'ha de traduir en mil diversos "sí" al llarg del temps que Ell ens vulgui donar.

Els recursos tecnològics (zoom, meet, whatsapp, podcast...) són ja la nova manera per pregar, rebre formació...

Els recursos tecnològics, com passa amb tot, ajuden a resar i a formar-se en la mesura en què se saben utilitzar bé. Com cada vegada hi ha un major desenvolupament i un major domini tecnològic, és d'esperar que es desenvolupin "formes tecnològiques" de pregar i rebre mitjans de formació més eficaços per a la nostra societat.

Com poden ajudar els sacerdots de la prelatura a l'Església cada vegada millor? Com els laics podem ajudar als sacerdots a ser millors sacerdots?

Fonamentalment, amb la pregària i amb l'afany per fomentar al seu voltant un gran amor al Papa; a més, amb el desenvolupament del seu propi ministeri són de gran ajuda per als respectius fidels de cada diòcesi, i d'aquesta manera poden esdevenir un suport considerable per al bisbe del lloc on treballin.

Alhora, els sacerdots necessiten l'oració dels laics. Però el laic pot fer molt bé també amb l'actitud amb la qual s'aproxima al capellà: veient en ell un home de Déu, un administrador dels béns espirituals de l'Església, més enllà de qualsevol apreciació merament humana.

Sembla que no hi ha més que afrontar amb bon humor les contrarietats i els imprevistos

És fàcil dir-ho, però... amb la gràcia de Déu i l'ajuda de la Mare de Déu tot és possible.

Mn. Antonio celebrarà una Missa Nova —tradicionalment la primera Eucaristia celebrada de forma solemne per un capellà després de ser ordenat— a l'oratori del Col·legi Xaloc. Una setmana abans, el 12 de setembre, farà el mateix a Pamplona.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/antonio-rodriguez-tovar/> (28/03/2025)